

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Forn s'ofereix per bastir ponts en l'independentisme

■ Creu que hauria de ser ara el paper dels presos indultats, que van viure de manera “dolorosa” les topades entre els seus partits ■ Augura que el diàleg donarà “poc o cap fruit” i cal teixir alternatives

Òscar Palau
PRADA

“Em veig capaç de teixir ponts, bastir unitat i fer un discurs positiu dins l'independentisme, crec sincerament que aquest hauria de ser el nostre paper.” Ras i curt, i en un escenari obert a la reflexió com és la Universitat Catalana d'Estiu de Prada, en què havia participat múltiples vegades abans com a activista, l'exconseller Quim Forn va postular ahir els presos polítics indultats, i específicament ell mateix, com a figures que ara poden ser “útils” per superar les desavinences partidistes. Per fer això, i també per trobar “gent nova disposada a continuar”, subratllava, ja que no podran fer política institucional perquè se'ls manté inhabilitats. En tot cas, sí que hi ha una cosa que va afirmar que uneix els nou presos polítics, i fins i tot els exiliats que va visitar fa unes setmanes a Bèlgica: “Tots estem forts i absolutament decidits a continuar la lluita de l'1-O, que volem finalitzar.”

Forn va constatar que, després de conèixer tant temps, els presos van aprendre a deixar de banda les “discrepàncies polítiques” i van viure moments “especialment durs

L'exconseller d'Interior Quim Forn, ahir, en la seva intervenció a la Universitat Catalana d'Estiu ■ JOSEP MARIA MONTANER

de dolorosos” quan els seus partits no eren capaços d'entendre's sobre com seguir endavant arran de la inhabilitació del president Quim Torra, o no arribaven a un acord de govern per endegar la nova legislatura. “Això hauria hagut d'anar molt més ràpid, els números eren els que eren i la gent no fila tan prim i ens demanava que ens poséssim d'acord”, reconeixia ahir. “A vegades era més fàcil l'ambient a dins que fora de la presó”, va zibzar. I és que, segons ell, l'ambient, com a mínim

entre els set presos de Lledoners, “era molt bo, quasi de germans”, ja que es donaven “molt suport sempre els uns als altres” en els moments complicats. Curiosament, més a les presons madrilenyes, perquè allà els deixaven fer celebracions junts a la cel·la, a diferència del Bages. “La batalla política del dia a dia per mi té molt poc interès”, resumia.

Forn encara hi posava un altre exemple: va rebre durant els tres anys i vuit mesos de presó un total de 45.000 cartes, que fa uns

Les frases

“Un funcionari de presons, que era exmilitar, un dia em va dir al pati de Soto del Real: «Això és una paret, però demà pot ser el ‘paredón’»”

“És important que la gent hi continuï sent; seria un error entendre que això es discutirà i solucionarà en un despatx”
Quim Forn
EXCONSELLER D'INTERIOR

dies va donar a l'Arxiu Nacional de Catalunya. “Reflecteixen perfectament què va passar en un moment de la nostra història i com ho sentia la gent”, valorava, per concloure:

“Molt poques vegades hi havia rancúnia i odi, la mirada sempre era en positiu.” “Ens han donat una força molt gran, potser patien més per nosaltres al carrer del que patíem a

dins”, apuntava.

En to conciliador, Forn recordava que els tres partits independentistes al Parlament han acceptat donar dos anys de marge a la taula de diàleg, i s'hi ha d'anar “amb un to positiu”. Això sí, no exclou que també se'n mostrés escèptic, ja que creu que donarà “pocs o cap fruit”. Per això apostava, d'un cantó, per avaluar-ne els resultats cada cop que es reuneixi i, de l'altre, per avançar-se i començar “a teixir alternatives des de la unitat”. “La història avala que en desconfiem”, deia.

També hi va haver el moment per reflexionar sobre l'octubre del 2017, del qual Forn va fer una lectura positiva. “L'1-O va ser una mostra d'absoluta dignitat de la gent enfront de la repressió de l'Estat, i probablement ha marcat generacions de persones més joves”, valorava. Per això demanava evitar els “discursos catastrofistes”. “Hem partit del camp base, no hem pogut fer el cim però ens hi hem aproximat i el farem si continuem treballant i persistint”, valorava. I reflexionava que el 3-O “s'hauria hagut d'aprofitar la força” que tenia l'independentisme, tot i que també recorda que els sindicats s'hi van apuntar “amb la boca petita”, i té dubtes sobre si la mobilització hauria durat gaires més dies. Forn, que va donar suport a la restitució del major Josep Lluís Trapero i va titllar “d'impecable sense matisos” la feina que els Mossos van fer l'1-O, també fa pinya amb l'actuació del president Carles Puigdemont, en qui va veure “una gran soledat” a l'hora de prendre decisions. ■

LA CRÒNICA

Òscar Palau

Amor etern entre Prada i l'UCE

La Universitat Catalana d'Estiu (UCE) va agrair ahir l'acollida que ha rebut sempre a Prada amb l'atorgament a la vila del Premi Canigó, que distingeix les persones i institucions que han destacat pel servei als Països Catalans. I és que no només enguany s'hi celebra la 53a edició, sinó que, sobretot al llarg del segle XX, va rebre exiliats del sud en “temps difícilíssims”, recordava

ahir Jordi Casassas, president de l'equip rector. Temps, per cert, en què encara una majoria de la població hi parlava català. Un dels fundadors de l'UCE, Ramon Gual, va glossar la relació, arrencant en temps de Jacint Verdguer, que va iniciar aquí el seu famós ascens al Canigó, però agraint també el suport dels 15 ajuntaments que ha tingut Prada en l'últim segle. Va recordar així la vinculació

de Pompeu Fabra, que hi és enterrat; de Pau Casals, que hi va ser declarat ciutadà d'honor, o de les diades d'estudis catalans que als anys quaranta considera “prehistòria” de l'UCE. En temps moderns, citava el suport sempre del batlle Jean François Denis, i d'un altre que és ara el primer ministre francès, Joan Castex. “Sempre ens va ajudar en tot el que se li va demanar”, agraià, mentre recor-

Delcor rep el premi ■ J.M.M.

dava que ara, a diferència del seu antecessor Manuel Valls, “no li fa cap vergonya” parlar català en públic. Gual, això sí, lamentava alguns episodis, com que l'aperitiu

que el primer dia havien de fer enguany a la seu de la prefectura, que ja havien permès les autoritats locals, va ser denegat a última hora a instàncies del ministeri “perquè podia venir Puigdemont”.

Visiblement emocionat, l'alcalde actual, Yves Delcor, agraià la “llició d'història” de Gual, i corresponia al gest amb un compromís a seguir treballant en el futur en la mateixa direcció. “Per tot el temps que em quedi miraré de refer la llengua i la cultura catalana”, prometia. Amor per sempre.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Llibertat, amnistia i...

IGUAL • Impulsors de l'Assemblea de Catalunya lamenten que mig segle després segueixi servint el seu lema, que culminava amb l'estatut d'autonomia com a pas previ a l'autodeterminació **REFLEXIÓ** • Sellarès demana "deixar-se d'hiperventilació"

Ò. Palau
BARCELONA

El novembre del 1971, reunits a l'església de Sant Agustí de Barcelona, un grup heterogeni d'entitats i partits a qui unia l'activisme antifranquista constituïa l'Assemblea de Catalunya, a redós del PSUC, eix vertebrador aleshores. Els anys a venir, en l'ocàs del règim, va convocar les principals accions de resistència i va encunyar les que serien grans reivindicacions de la transició: "Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia." "Estatut d'autonomia com a pas previ a l'autodeterminació", matisava ahir, en un debat organitzat per la Fundació Irla a la Universitat Catalana d'Estiu, Miquel Sellarès, un dels seus participants des de l'inici, llavors en l'òrbita de la Convergència de Jordi Pujol. "Hi va haver reunions molt dures –rememorava–; hi havia fins a dotze grups d'extrema esquerra, dels quals només n'hi havia un independentista, el PSAN."

"Reclamàvem el restabliment de l'Estatut del 1932 com a pas previ al dret a l'autodeterminació, tot i que després alguns se n'han oblidat quan hi ha hagut presos polítics per demanar l'autodeterminació", confirmava i lamentava alhora Magda Oranich, també implicada des de

Miquel Sellarès, Josep Huguet i Magda Oranich, impulsors de l'Assemblea de Catalunya ara fa cinquanta anys, van recordar ahir el paper de l'organisme en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu a Prada ■ Ò.P.J.

l'inici. "De fet portem segles fent-ho, però seria molt feliç si cinquanta anys després aconseguíssim el que demanàvem", etzibava. I és que l'advocada es fa creus que encara calgui reclamar el mateix que es pensaven que no haurien de reclamar mai més. Oranich, detinguda diversos cops en accions de l'Assemblea, lloa que llavors "hi havia més solidaritat" i que, tot i la transversalitat, tothom feia pinya. Fins i tot Johann Cruyff, poc després d'arribar al Barça. "Vam anar funcionant i ens vam saber

mourer gent de pensaments diferents, va ser un assaig de democràcia", conclouia.

A una conclusió similar arribava l'exconseller Josep Huguet, que mesos abans, el març del 1971, ja havia participat en un primer precedent comarcal de l'Assemblea al Bages. Per a ell, potser "no es va aprofitar prou", però va ser un exemple d'estratègia pacífica no-violenta i va practicar un model unitari i transversal "on cadascú jugava el paper que podia", des de la legalitat fins a

l'absoluta clandestinitat. Va ser així com es va ajuntar un mosaic on hi havia escoltes, professors de català, entitats culturals, folklòriques i excursionistes, sindicats o món universitari. Fins i tot part de l'Església. "D'això se'n deia conquerir espais de llibertat, perquè una forma de lluitar era ocupar aquests espais", reflexionava, buscant paral·lelismes amb el present.

Si Huguet destacava col·lectius, Sellarès va destacar persones, com la d'un dels pocs diputats que repetien als anys trenta i vuitanta, Josep Andreu i Abelló, que va fer el primer discurs de l'Assemblea, i tòtems com Josep Benet, Joan Raventós, Antoni Gutiérrez Díaz, Jordi Carbonell, Pere Portabella... "Preteníem que a Catalunya hi hagués una oposició amb cara i ulls", valorava. Sellarès, que el 2012 seria també un dels fundadors de l'ANC, deia que les dues entitats "no tenen res a veure", ja que aquesta ja és independentista i la formen persones a títol individual. Això sí, acabava reclamant als "hiperventilats" que s'adonin del canvi de la societat i el que s'ha crescut en pocs anys. Ell proposa seguir el model base, que fa funcionar l'autogovern mentre deixa als partits la reivindicació política. "Ara assentem-nos, deixem-nos d'hiperventilació i governem bé", receptava. ■

Aragonès alerta: o mesa regular o moment de xoc

El president exigeix cites de la taula "cada dos o tres mesos" per "encarrilar" la solució

Redacció
BARCELONA

El president de la Generalitat, Pere Aragonès, eleva el to davant Pedro Sánchez i l'adverteix que la mesa de diàleg no ha ser una raresa temporal sinó una convocatòria regular i que s'hauria de reunir "cada dos o tres mesos" a partir de la reunió prevista en la setmana del 13 al 17 de setembre per "encarrilar" la solució al conflicte polític. Si no és així, hi haurà

La frase

"És obligat explorar la solució negociada. Si algú té alternativa aplicable a curt termini, que la digui"

Pere Aragonès
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

"moments de xoc", avisa el president.

En una entrevista a l'ACN, Aragonès considera "imprescindible" que es vagi fent la feina interna entre una trobada i l'altra: "És un procés que tindrà el seu cicle, i ha de continuar en el temps precisament perquè tingui resultats."

En contrast amb la tesi de la ministra portaveu Isabel Rodríguez –segons la qual "l'independentisme hauria d'haver après la lliçó"–, Aragonès avisa que la voluntat independentista "no desapareixerà", i que ja sigui la majoria parlamentària i la generació actual o bé unes de futures, tornaran a plantejar escenaris de "dificultat".

Quan falta un mes per reunir la mesa de governs, el president català insisteix en "l'obligació d'explorar una solució negociada" i es mostra "convençut" que Junts i la CUP se "cenyiran" als acords amb ERC i "consideraran clarament que cal explorar la

El president Aragonès en l'entrevista amb l'Agència Catalana de Notícies (ACN) ■ ACN

via de la negociació amb l'Estat". Situant-se "per sobre de legítimes posicions partidistes o que vulguin buscar una mica de rèdit electoral a curt termini", Aragonès exigeix "mirada llarga" i "no desaprofitar cap oportunitat

per defensar el referèndum i l'amnistia on sigui". "Si algú té una alternativa aplicable a curt termini, que la posi sobre la taula", desafia. I desvela que a l'independentisme es "treballa per aprofundir el debat estratègic" i per concretar

el paper del Consell per la República. Conscient que Sánchez no aporta un nou marc d'autogovern, Aragonès avança que Catalunya no rebaixarà l'aspiració d'autodeterminació encara que la contrapart no faci cap proposta. ■